

Predikan-Påskdagen 2024

Jes.25:6-9,1 Kor.15:53-57,Matt.28:1-20

Livet vann, dess namn är Jesus !

Andra akten i påskdramat börjar i gryningen, dagen efter sabbaten. Morgongrån ljus silar genom lövverket. Det är vår, ja nästan försommar i Palestina. Det grönskar och blommar överallt efter vårregnen.

Men de som vandrar ut mot graven i klippan ser nog inte naturens skönhet och hör kanske inte de första fågeldrillarna i snåren. De är tyngda av sorg. Allt är över. Sagan är slut. Ja det känns nog nästan som om de varit med om en saga, men den slutade i en mardröm.

Det är samma kvinnor som stod vid korset; Maria från Magdala och så en Maria som Matteus kallar ” den andra Maria ”. Vi vet inte säkert vem hon är, men dessa två kunde alltså inte vänta längre med att gå och se graven. Något annat hade de nog inte alls väntat sig än att se den på avstånd. Det stod ju vakter där och framför öppningen låg en jättesten.

Matteus är ensam om att berätta vad som hände då. Det verkar som om kvinnorna faktiskt också såg det. Plötsligt börjar marken skaka och en ängel uppenbarar sig. Han rullar undan stenen och sätter sig på den. Vakterna blir lamslagna av skräck och faller till marken.

Om du ser upp på den lilla altartavlan som hänger ovanför den stora tavlan här i Lyrestads kyrka så ser du vad man skulle kunna förvänta sig hände nu, när stenen är borta.

Jesus stiger ut ur graven, omstrålad av himmelskt ljus.

Men se, det hände inte alls. Ängeln säger ju till kvinnorna; *”Jag vet att ni söker efter Jesus, som blev korsfäst, han har uppstått, så som han sade. Kom och se var han låg.*

Graven öppnas inte för att Jesus ska komma ut utan för att de ska kunna se den tomma graven. Evangelisten Johannes berättar att linnebindlarna låg kvar där. Det var ingen tvekan om att Jesus legat där, död.

Det här är uppståndelsens första tecken. Jesus är inte längre bunden av tid och rum. Han ska komma och gå genom stängda dörrar och låsta rum under dagarna som följer. Han lever uppståndelsens nya liv, det eviga livet.

Kvinnorna blir uppståndelsens första vittnen och de ska berätta för hans andra lärjungar, att han har uppstått och att han också ska visa sig för dem i Galileen, där hans verksamhet började för några år sedan.

Redan på vägen från graven möter de honom levande. Det är alltså verkligen sant som ängeln sa. Han lever. Det är ingen vision de upplever, ingen kollektiv suggestion, det är evangelisterna noga med att visa. De griper om hans fötter, han ska senare äta och dricka med dem, och visa sina sår. De ser inte en ande utan en kroppsligen återuppstånden, levande Jesus.

Men hur ska nu detta bortförklaras? Vakterna som skulle vakta graven hade ett problem nu. De visste ju vad som hade hänt, och att graven var tom utan att någon kunde ha rövat bort Jesus på natten.

Ändå blir det vad man sprider ut. En propagandalögn, som också går hem, det känner vi väl till också i vår tid.

Märkligt nog frågade sig ingen vad lärjungarna skulle ha vunnit på att röva bort hans kropp och sedan påstå att han hade uppstått.

För i samma ögonblick som de började berätta om hans uppståndelse blev de misshandlade, jagade och fängslade. Apostlagärningarna som handlar om vad som hände sedan visar att så blev det. Och dessutom väntade sig ingen att han skulle uppstå, inte ens hans egna lärjungar som själva hade hört honom tala om sin uppståndelse.

Och detta är kanske det starkaste beviset för att uppståndelsen inte är en påhittad saga. Om man läser alla evangelierna förstår man vilken förvirring det blev hos lärjungarna den där påskdagsmorgonen. Man tror inte på kvinnorna, man springer fram och tillbaka till graven. Någon ser en ängel, en annan två.

Men en sak är alla säkra på. Graven är tom och Jesus är borta.

Till slut går det ändå in. Jesus lever och han möter oss nu på nytt.

De elva beger sig till Galiléen. Judas är borta, så nu fattas en.

Och där på ett berg, kanske förklaringsberget, där Jesus hade visat sin härlighet för tre av dem, kanske det är där han ni möter dem och ger dem sin sista vilja, missionsbefallningen.

Men också här, när de alla kan se honom, tvivlar några.

Ja tänk dig själv. Det har bara gått en hel dag mellan korset och lidandet och uppståndelsen. Det kanske var för mycket, det gick bara inte att ta in just nu.

Det Jesus nu säger verkar vara mera av en slags programförklaring för den kommande kristna församlingen än

vad han i själva verket kan ha sagt. Att han säger att han har fått all makt i himlen och på jorden, det hade de ju redan sett prov på i hans många underverk, men att han säger att de ska döpa de kommande lärjungarna i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, verkar märkligt. Inte förrän efter pingsten, när den Helige Ande kom till de första lärjungarna, i eldslågor och stormvind, började man döpa, och då antagligen bara i Jesu namn. Det låter lite för liturgiskt för att komma direkt ur Jesu mun. Och evangelierna är ju skrivna tidigast 20-30 år efter Jesu liv, och präglas förstås av kyrkans liv och gudstjänst.

Men att det är Jesu vilja att vi ska döpa och undervisa om honom och vad han har sagt och gjort, det är det ingen tvekan om. Och när vi undervisar om Jesus så är det inte om en forntida, död profet, utan en levande Herre, som är med oss alla dagar, med sin kärlek, tröst och förlåtelse.

Vi berättar om en Jesus som har tagit all världens ondska och alla våra synder, misstag och försummelser, små som stora, upp på korset. Och försonat dem så att allt kan helas, förlåtas och botas.

Och vi berättar om honom som besegrade döden, för Jesus Kristus är uppstånden.

Ja, han är sannerligen uppstånden...!